

Pěvecká schola a její poslání

K 25. výročí pěvecké scholy při kostele sv. Mikuláše ve Znojmě

Latinské slovo *schola* znamená *škola*. Označení některých chrámových pěveckých skupin termínem *schola* má své kořeny v oficiální církevní terminologii, kde se již od středověku označením *schola cantorum* rozumí pěvecká skupina, která zpívá při liturgii, tj. bohoslužbě vlastní liturgické zpěvy - zhudebněné biblické texty, zvl. žalmy, dále modlitby, antifony, hymny apod. Takovéto *scholy cantorum* (doslova „školy zpěváků“) začaly vznikat po celé Evropě při významných katedrálách, kostelech a klášterech po velké reformě liturgického zpěvu, kterou na přelomu 6. a 7. století nechal provést významný papež raného středověku Řehoř Veliký (latinsky Gregorius Magnus), podle něhož byly později pojmenovány všechny středověké liturgické zpěvy katolické církve, tzv. „gregoriánský chorál“. Tyto středověké *scholy cantorum* byly v podstatě profesionální skupiny zpěváků, které patřily k zaměstnancům dotyčného chrámu a jejich posláním bylo zajišťovat zpěv při bohoslužbě, zjednodušeně řečeno při mši, při „liturgii hodin“ (ráno v poledne a večer) a při ostatních církevních ceremoniích. Díky těmto pěveckým skupinám se udržoval a předával dalším staletím gregoriánský chorál, který je obecně považován za základ evropské hudby.

V současných církevních dokumentech po velké církevní reformě vyhlášené Druhým vatikánským koncilem, který zasedal v letech 1962 – 1965 se o *schole* říká toto: „Mezi věřícími vykonává své liturgické poslání schola neboli sbor zpěváků. Pečují o správné provedení různých druhů zpěvu těch textů, které jim přísluší a podporují činnou účast věřících na společném zpěvu“. A to je také hlavní poslání pěvecké scholy při kostele sv. Mikuláše, která byla založena v září roku 1992 – pečovat o správné provádění různých liturgických zpěvů a podporovat zpěv všech věřících v kostele. V praxi to znamená zavádění nových nápěvů biblických žalmů, mešních ordinárií a písní z nového kancionálu (společného kostelního zpěvníku), které začaly vznikat po výše zmíněné církevní reformě v šedesátých letech minulého století a která se v naší zemi začala důsledněji uplatňovat až po roce 1989. Oproti chrámovému sboru, jehož místo bývá zpravidla na kůru u varhan, což je z akustického hlediska nejvhodnější místo v kostele pro jím provozované vícehlasé skladby, má být schola umístěna v blízkosti oltáře, resp. v přední části kostela. Pro řadu schol, stejně jako tu naši u sv. Mikuláše ve Znojmě je typické, že je při vykonávání své služby při liturgii oblečena do jednotného oděvu - bílé řízy. Naše svatomikulášská schola od doby svého vzniku zpívá téměř každou neděli při farní mši, o velkých svátcích a při zvláštních církevních příležitostech zpívá vedle jí vlastních liturgických zpěvů i vícehlasé skladby či rytmické křesťanské písně s doprovodem kytar, houslí, fléten a violoncella. Některé z těchto písní vyšly ve dvou albech v letech 2000 a 2002. Pravidelné zkoušky scholy probíhají každý týden mimo letní prázdniny, stálých členů je kolem dvaceti, o nedělích se schází kolem desíti zpěvaček a zpěváků, za dobu existence scholy jí prošlo přes sto lidí. Jsem velmi rád, že schola je nejen pěveckým sborem, ale i pěkným lidským a duchovním společenstvím, kde se společně slaví narozeniny členů, kde někteří našli své budoucí životní partnery, kde vznikají pěkná přátelství, kde někteří našli cestu k užšímu společenství s církví a dospěli ke svátostem (křtu, břimování, svatému přijímání). S vděčností Pánu Bohu jsme začátkem září oslavili 25. výročí naší scholy setkáním stávajících i bývalých členů, na kterém se nás sešlo bezmála padesát, zúčastnil se ho i náš farář a děkan Jindřich Bartoš, brněnský biskup Vojtěch Cikrle zaslal každému svou památkovou knížečku s názvem Stradivárky. Druhý den v neděli jsme při farní mši v kostele sv. Mikuláše společně vyzpívali Pánu Bohu své poděkování. Zde mimo jiné zpěvy zazněla píseň, jejíž text nabízí určitý návod, jak žít radostný a naplněný život: „*Lenivost a naříkání, hledání své vlastní slávy, zoufání nad vlastní povahou, jsou slepou cestou... Výhrady a připomínky, utíkání do vzpomínky, rozpaky nad církví Kristovou, jsou slepou cestou... Obavy a strachování, copak zítra bude s námi, vzdychání nad situací zlou, jsou slepou cestou - Kdo chce dál, ten musí cestou chval, všechno ať zní k Boží chvále, dneska, zítra a tak dále - kdo chce dál, ten musí cestou chval!*“

Ze srdce přeji každému člověku radostný a naplněný život a co nejméně oněch slepých cest...

jáhen Willi Türk, vedoucí Scholy od sv. Mikuláše ve Znojmě